

Trepitjat

(Cornell Woolrich, *Charlie eixirà aquesta nit*)

«Quan li ho diguera, no hi hauria manera de tornar enrere: entre pare i fill s'obriria un abisme sobre el qual hi seria impossible estendre un pont.» Encara tenia por a pronunciar eixes paraules que dictarien una sentència que no volia escoltar.

-Ha... Ha mort? - Preguntava el protagonista sense voler saber la resposta.

No feia falta escoltar la resposta del seu oncle per a saber que sí: la seua cara ho deia tot. Son pare, que havia eixit un moment de casa per obtindre un poc de menjar per al seu fill, jeia mort al sòl, al costat de les trepitjades que havia deixat l'assassí al fugir de l'escena del crim, menyspreant l'existència del cadàver. Ja ho avisava el pare: «eixir fora de casa és perillós, sobretot per a nosaltres».

El pobre fill no podia arribar a acceptar-ho. Enfadat amb tota la família perquè ningú va animar-se a acompanyar-lo, volia fer-los pagar la seua mort amb una venjança contra l'assassí. Encara que no tenia més pistes que aquelles trepitjades, volia trobar el culpable, perquè el mort no era qualsevol, era son pare: qui li havia ensenyat tot el necessari per a viure, com aprofitar tot el menjar que es poguera trobar fora o diferenciar quins aliments podrien ser roïns per a ell. Però quan va veure que ningú li feia cas va acceptar la realitat: «El pare ha mort per la meua culpa». El motiu de l'eixida sobtada de l'adult era el capritx del fill de menjar un dolç en concret, i el pare va eixir a corre-cuita, sense dir-li res a ningú, per tornar el més prompte possible. En vista que no tornava, mare i fill van eixir, per a trobar al pare en direcció d'eixida, sense arribar mai a trobar eixe maleït dolç.

Després d'assimilar-ho, es va adonar que l'únic que podia venjar-lo era ell mateix. El dolç no li importava, allò important era fer pagar a l'assassí. Era igual l'espècie, fins a una formiga podria recórrer cel i terra per a trobar a l'assassí de son pare. I així, decidit, va eixir de la llar, sense acomiadar-se de ningú, tal com va fer el pare, i trobant-se amb el mateix destí: sent xafat sense voler per un xiquet xicotet mentre caminava alegrement cap a l'escola.